

Две песме – Софија Дамчевић

ЋЕРКА ЗА ВЕЧЕРУ

Мајка једе ћерку, сестра једе ћерку,
свет једе ћерку, за вечеру, за вечеру.
Ти си прва, али последња,
недостојна мајке једне,
појешће те живу, нескувану,
за вечеру, за вечеру.
Мозак јој највише прија,
тако лако тобом управља,
љуштура ћерка док не постане,
прозирна лутка, прозирна лутка.
Мајка се смеје, сестра се смеје,
док крв им се низ умазане усне слива,
ко је она, ко је она била,
никада ни сама не сазнаде,
кô авет сенама ноћу плута,
сенка да буде самоопседнуте диве,
наби јој крст у чело, крива нек је за злочине твоје,
лако је испражњеном лутком управљати,
ионако, зло је добро – добро је зло,
да се мајка ћерком лепо наједе,
сестри ће да понуди, па прождри, па прождри,
лица им се у прождрљиве звери изобличише,
и опет, лепо је ружно – ружно је лепо,

правила се нова знати морају,
ти си прва, али последња у реду,
невидљива за дана светлост,
ти си звер самотна коју кућа крије,
ти си срамота, срамоте мајчине ћерка,
ти си нико, ти си ништа,
ти си спомен грехова вековних,
ти си наказна истина која се крити мора,
прождрљиваца лице лажи да не открије,
ти си прокунут радник иза гламурозне слике рада,
који радом својим њихов успех омогућава,
а недостојан плодова, заслуга, стиди се, стиди се.
Мозгом јој управља, само у служби је,
дај ми све, дај ми, јадна си, погледај се,
крст њихов носи, док по њему пењу се,
у тамници чами, док живот свеједно протиче,
ти си благо мајчино, скровита тајна,
изговор, оправдање слабости њених,
док год скривена си, безбедна је,
од монструозних сенки својих.
Измрцварена, полужива, са свих страна начета,
осуду света окрутног трпети још мора,
тајну вековну, тајну њихову сачувала да би,
црева ти ваде — ти си крива,
мозак ти пију — ти си крива,
цео свет сад твоја одговорност је,
правила се нова знати морају.
Мајка једе ћерку, сестра једе ћерку,
Сотона једе ћерку, за вечеру... за вечеру...

ФАНТАЗМА

Беспучјем плутам
безданом лутам
чистоћа промисли тек нестане
море могућности немогућих настане
може све у етру неотеловљено,
а на јави,
повез на глави
фантазма живота непостојећег
нада, једино скровиште
од окрутне јаве пропале
и ако би могло, не може, опет
фантазмагорија могућности немогућих
оштар ум у маглу одвлачи
беспучјем *могло је* да плутам
то смисао животу даје
савест у миру сад је
а живот, такав какав је
можда ни не тражи отелотворисање.

